

РЕШЕНИЕ

№ 2359

гр. София, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Г. Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100509741 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца „Е.-П.П.“ АД срещу решение от 26.05.2023 г. по гр.д. №33253/2022 г. на Софийския районен съд, 159 състав, с което са отхвърлени предявените от жалбоподателя срещу „Е.Б.И.“ ЕООД установителни искиове с правно основание чл.422 вр. чл.415 ал.1 ГПК за сумата от 1204,61 лв., представляваща дължима сума за потребена и незаплатена цена на мрежова услуга за достъп до електроразпределителната мрежа на база предоставена мощност, за периода 11.08.2020 г. - 09.07.2021 г. , за обекти, находящи се в с. Черни бряг, Община Антоново, Област Търговище, с аб. №24019061, аб. №24019062, аб. №24019063, аб. №24019064, аб. №24019065, аб. №24019066, с клиентски №1400076823, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК – 01.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, и сумата от 68,65 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 09.09.2020 г. - 11.08.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №51145/2021 г. по описа на СРС, 159 състав, като ищецът е осъден да заплати на ответника разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че неоснователно първоинстанционният съд е приел, че между страните не е налице валидна облигационна връзка, както и че цена за достъп не се дължи, тъй като в имота липсва потребление. Поддържа, че ответникът има качеството „небитов потребител“. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да уважи изцяло предявените искиове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „Е.Б.И.“ ЕООД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбите.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбите за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

За основателността на предявеният иск ищецът следва да докаже, че страните са обвързани от договор, по силата на който ищецът доставя ел. енергия на ответника.

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащането.

В случая с процесните фактури е начислена единствено такса за достъп до разпределителната мрежа за брой и предоставена мощност /по обекти/ за периода 24.06.2020 г. – 30.06.2021 г. за обекти на небитов клиент по смисъла на пар.1 т.33а ЗЕ, присъединен към електроразпределителната мрежа. В разпоредбата на чл.28 ал.1 Правилата за търговия с електрическа енергия, приети от ДКЕВР /обн. ДВ бр.66/26.07.2013 г./, е регламентирано задължението на всички небитовите клиенти на крайните снабдители, които използват разпределителните мрежи при публично известни общи условия, да заплащат всички мрежови услуги за съответния ценови период на крайния снабдител. Съгласно дадената дефиниция пар.1 т.7 ДР на Правилата за търговия с електрическа енергия в приложимата редакция, „мрежови услуги“ са услугите, свързани с достъп, пренос и всички утвърдени от ДКЕВР добавки за съответния ценови период. Съгласно чл.29 ал.1 от Правилата за търговия с електрическа енергия, мрежовите услуги се заплащат от клиенти върху използваната/отдадената електрическа енергия, съгласно показанията на средствата за търговско измерване и/или предоставена мощност в местата на измерване, определени в съответствие с Правилата за измерване на количеството електрическа енергия и договорите по чл.11 т.1, 2 и 3 по утвърдените от ДКЕВР цени. Съгласно ал.3 на цитираната норма, клиентите, присъединени към електроразпределителната мрежа, заплащат само утвърдени от ДКЕВР цени за достъп до електропреносната мрежа, за пренос по електропреносната мрежа, за достъп и пренос по електроразпределителната мрежа, други мрежови услуги за съответния ценови период. Съгласно легалната дефиниция, дадена в пар.1 т.15 ДР на ЗЕ, „достъп“ е правото за използване на преносната мрежа и/или разпределителните мрежи за пренос на електрическа енергия или природен газ срещу заплащане на цена и при условия, определени с наредба.

Следователно нормативно установено е задължението на небитовия клиент да заплаща цена за достъп до електроразпределителната мрежа, а стойността на услугата достъп до разпределителна мрежа зависи от предоставената мощност, заявената от конкретния стопански потребител – чл.32 Наредба №6/09.06.2004 г. за присъединяване на производители и потребители на електрическа енергия към преносната и разпределителните електрически мрежи /отм./ и чл.33 Наредба №6/24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи. Според пар.1 т.8 ДР на Наредба №6/09.06.2004 г. /отм./, „предоставена мощност“ е онази максимална активна мощност, за която преносното или съответното разпределително предприето съгласно договора за присъединяване осигурява на потребителя възможност за ползване на границата на собственост на електрическите съоръжения или за пренос към разпределителната мрежа в мястото на присъединяване на обект на разпределително предприятие. Предоставената мощност се заявява от потребителя, съгласно чл.31 ал.2 Наредба №6/2004 г. /отм./ и чл.33 ал.1 Наредба №6/24.02.2014 г. и е уговорена в договора с оператора. Законодателят е възложил в тежест на оператора на електропреносната мрежа да предоставя равнопоставен достъп до мрежата

си на потребителите – чл.109 ал.1 т.4 и чл.113 ал.1 т.3 ЗЕ. За предоставянето на услугата „достъп до разпределителната мрежа“ ползвателите на мрежата дължат цена, която е нормативно установена. Това е така, защото мрежовите оператори извършват едни относително постоянни разходи по поддръжка на мрежата, така че да се осигури надеждно, безопасно и ефективно функциониране на съответната електроразпределителна мрежа и предоставяне на заявената мощност от всеки клиент.

Съгласно т.4.2, раздел IV, от приетото на основание чл.30 ал.1 т.13 ЗЕ от ДКЕВР /сега КЕВР/ решение №Ц-25 от 29.07.2013 г. относно утвърждаване на цени на електрическа енергия, в сила от 01.08.2013 г., цената на за достъп до електроразпределителната мрежа за небитови клиенти е определена в размер на 0,01628 лв. /кВт/ ден. Така с решението е възприето цената за достъп да се определя според заявената и предоставената мощност на небитовия потребител, дължима на ден, т.е. за всеки ден, през който продължава присъединяването и не е обвързана от потреблението на електрическа енергия в обекта.

Следователно липсата на потребление в електроснабдения обект не е основание за освобождаване на потребителя от заплащането на цена за достъп до електроразпределителната мрежа, щом като обектът е присъединен към мрежата за осигуряване на заявената мощност, като настоящият въззивен състав не споделя решаващия извод на първоинстанционният съд за недължимост на процесната цена за достъп поради липса на консумация на ел. енергия през процесния период. Отпадането на това задължение би могло да настъпи само като последица от прекратяване на договорното правоотношение за продажба на електрическа енергия или при преустановяване на достъпа до електроразпределителната мрежа.

Съгласно пар.1 т.33а ЗЕ в релевантната и редакция, „небитов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди, включително производителите, промишлените клиенти и предприятия, малките и средните предприятия и клиентите на едро. Съгласно чл.117 ал.1 ЗЕ /приложима редакция към процесните отношения/, преносното, съответно разпределителното, предприятие е длъжно да присъедини всеки обект на клиент на електрическа енергия, разположен на съответната територия, който освен спазването на останалите изисквания е сключил писмен договор с преносното, съответно разпределителното предприятие по цена за присъединяване, определена съгласно съответната наредба по чл.36 ал.3 ЗЕ. В този смисъл с клиента на електрическа енергия за стопански нужди следва да бъде сключен писмен договор за доставка на електрическа енергия с оглед присъединяването на негов стопански обект към електроразпределителната мрежа.

Ответникът в срока за отговор по чл.131 ГПК е оспорил да има качеството на „небитов клиент“ по смисъла на цитираната по-горе разпоредба, като е изрично указана с доклада на делото тежест да установи наличието на валидна облигационна връзка. По делото обаче не са ангажирани никакви доказателства за сключен между страните писмен договор за доставката от ищеца на ответното дружество на електрическа енергия за стопански нужди. Счетоводните записвания, направени при ищеца по отношение на откриването на партии с ИТН на името на ответника и начисляването на суми по нея, представляват частни свидетелстващи документи, едностранно съставени от ищеца, които не се ползват с материална доказателствена сила и не могат да се противопоставят на ответника. Присъединяването на процесните обекти към електроразпределителната мрежа също не установява сключването на договор с ответното дружество.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав намира, че по делото не е установено наличието на облигационна връзка между страните – договор за доставка на ел. енергия, със съответното съдържание, поради което и ответникът не е пасивно легитимиран да отговаря по предявените искове.

Поради изложеното и поради съвпадане на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, решението на СРС следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 450,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №8738 от 26.05.2023 г., постановено по гр.д. №33253/2022 г. по описа на СРС, ГО, 159 състав.

ОСЪЖДА „Енерго – Про Продажби“ АД, ЕИК 103533691, седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. ****, Варна Тауърс – Г, да заплати на „Е.Б.И.“ ЕООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, жк. ****, на основание чл.78 ал.3 ГПК сумата от **450,00 лв.**, представляваща разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____